

ningerne i socialreformkommissionens betænkning, side 133.

I § 5, stk. 2, foreslås det, at kommunalbestyrelsen — i det omfang tilsynsfunktionerne ikke er henlagt til anden myndighed — skal føre tilsyn med offentligt støttede private eller selvejende institutioner eller foranstaltninger, der virker indenfor social- og sundhedsområdet i kommunen. Dette er en videreførelse af et princip, der allerede gælder med hensyn til private eller selvejende pleje- og alderdomshjem og visse institutioner for børn og unge. Med kommunernes fremtidig styrkede placering inden for social- og sundhedsområdet må det anses for hensigtsmæssigt, at den omhandlede tilsynspligt nu fastslås i generel form. Hvor særlige grunde taler derfor, vil tilsynet dog med særlig hjemmel kunne henlægges til anden myndighed.

Der er ikke efter den foreslåede lovtekst noget til hinder for, at kommunalbestyrelsen udøver sin tilsynsmyndighed gennem det i § 6 foreslåede sociale udvalg.

Til kapitel 3.

Kapitlet indeholder bestemmelser om kommunernes folkevalgte styrende organer bortset fra kommunalbestyrelsen og om den sociale og sundhedsmæssige forvaltning i kommunerne.

Til § 6.

Efter forslaget skal kommunalbestyrelsen nedsætte et stående udvalg til forvaltning af kommunens sociale, sundhedsmæssige og arbejdsmarkedsmæssige anliggender. Hensivningen til den kommunale styrelseslovs § 17, stk. 1, indebærer, at udvalget vil være undergivet de for stående udvalg almindeligt gældende regler, herunder at udvalgets sammensætning og myndighedsområde skal fastsættes i kommunens styrelsesvedtægt. Myndighedsområdet skal dog i alle tilfælde omfatte de i lovforslagets § 6 nævnte områder.

Udvalget afløser det i lov om offentlig forsorg § 2, jfr. § 3, omhandlede sociale udvalg, jfr. herved lovforslagets § 29. I forhold til det hidtidige udvalg har det foreslåede udvalg et udvidet område, idet det også skal varetage forvaltningen af kommunens sundhedsmæssige og arbejdsmarkedsmæssige anliggender. Om baggrunden for, at sociale og sundhedsmæssige anliggender foreslås henlagt under ét udvalg, henvises til bemærkningerne til kapitel 1 samt bemærkningerne i socialreformkommissionens betænkning, side 103. Det er her fremhævet, at der vil komme til at påhvile kommunerne et omfattende ansvar for at tilvejebringe de bedst mulige betingelser for beboernes velfærd. Et sådant ansvar vil ikke være begrænset til adskilte økonomiske eller

serviceprægede støtteordninger, men vil få sin baggrund i de enkelte familiers eller enkeltpersoners samlede situation. I denne kan indgå såvel sociale som sundhedsmæssige elementer, forholdet til arbejdslivet, boligforhold, muligheder for fritidsudfoldelse, trafik- og støjproblemer o.s.v. Det må være blandt de kommunale organers formeste opgaver stedse at holde sig sådanne helhedssynspunkter for øje.

Når det foreslås, at tillige arbejdsmarkedsmæssige anliggender skal inddrages under udvalgets område, må også dette ses på baggrund af de anførte helhedssynspunkter, der bl. a. kan føre til, at en kommune i en situation, hvor f. eks. en større arbejdsplads rammes af standnsning, må gøre en koordineret indsats for at søge de herved opståede problemer løst. Der er ikke herved tillagt kommunerne nye opgaver af arbejdsformidlingsmæssig art, idet herhenhørende spørgsmål fortsat må varetages af den offentlige arbejdsformidling, hvis virksomhed forudsættes snævert koordineret med den kommunale virksomhed.

Til § 7.

Det i § 7 foreslåede børne- og ungdomsværn afløser det i § 8 i lov nr. 193 af 4. juni 1964 om børne- og ungdomsforsorg omhandlede børne- og ungdomsværn i kommunerne uden for København.

Siden oprettelsen af værgerådsinstitutionen i 1905 har der eksisteret et selvstændigt organ — organiseret på grundlag af den primærkommunale inddeling — til varetagelse af opgaver vedrørende børn og unge. Socialreformen af 1933 knyttede børneværnsudvalget nær til kommunalbestyrelserne, dog således at udvalget kunne tiltrædes af enkelte af kommunalbestyrelsen uden for dens midte valgte personer, som måtte antages at være i besiddelse af indsigt i børneforsorg. Dog skulle flertallet af udvalgets pladser beklædes af medlemmer af kommunalbestyrelsen. Ved de i 1958 gennemførte ændringer i forsorgsloven bortfaldt kravet om, at mindst halvdelen af medlemmerne skulle være medlemmer af kommunalbestyrelsen. Loven af 1964 om børne- og ungdomsforsorg ændrede betegnelsen til „børne- og ungdomsværnet“. Der er herefter ikke længere tale om noget udvalg af kommunalbestyrelsesmedlemmer, men om et selvstændigt organ, der ganske vist vælges af kommunalbestyrelsen, men — bortset fra det sociale udvalgs formand — ikke nødvendigvis blandt dets medlemmer.

I socialreformkommissionens betænkning, side 104, anføres det, at der ved vurderingen af det eventuelle behov for opretholdelse af selvstændige børne- og ungdomsværn må tages udgangspunkt i hensynet til at tilvejebringe en højere grad af koordination og